

„Temetni jöttem Cézárt, nem dicsérni...”

VINCE ANDRÁS NYOMDAMÉRNÖK 1953. SZEPTEMBER 12. – 2016. MÁJUS 24.

Pesti Sándor

Középiskolás emlékeinkből jön elő a Julius Cézár műből vett Shakespeare-idézet. Antonius halotti beszédén keresztül tanították, hogy lehet úgy beszélni valakiről, hogy közben egy másik síkon, más tartalmakat is beleszójunk mondandónkba. Különösen hatásos lehet ez „ellenszélben”. Mikor az illető nem a simulékony modoráról volt híres. De miről is? Vince András az egyesület tagja volt. András 1978-ban lépett be az egyesületbe. Úgy, hogy arra senki nem kényszerítette. (Egyébként nem is lehetett őt semmire. Bármit csinált, azt a saját szabad akaratából tette és azért, mert úgy vélte, az a helyes.) Ez még az az időszak, amikor a KMF-ről nem jöhetett ki úgy frissen végzett nyomdamérnök, hogy ne lett volna tagja az egyesületnek. A szakdolgozattal azonos szintű elvárás volt, hogy a fiatal műszaki értelmiség az egyesületben is mutasson némi aktivitást.

András azonban nem itthon végzett. Nem csak az egyetemet a nyomdaipari szakon, de már az érettségijét is Németországban szerezte. Ezzel a biztos háttérrel és a „Von Hause aus” hozott stabil egzisztenciával nyugodtan szemlélhette volna előkelő idegenként is a hazai szakmai közéletet. Ő azonban – már akkor sem a simulékony modoráról híresen – a közösséget választotta. És kitartott mellette egészen haláláig. De nemcsak kitartott, hanem odafigyelt erre is. Nem látványos aktivitással, hanem mélyről fakadó meggyőződéssel. Őszintén hitte: ez a szakma, mint a mágnes a fémes anyagokat, átmágnesezi, és örökre megfogja, aki vonzáskörzetébe kerül. Sőt, a nyomdászkodás nem szakma, még csak nem is hivatás, hanem létforma.

Én viszonylag korán, valamikor 1982 nyár elején ismerkedtem meg vele, és bár rengeteg mindenben eltérő alkat vagyunk – illetve sajnos már

csak voltunk –, valahogy első pillanatra kialakult bennünk valami kölcsönös szimpátia, majd viszonylag hamar egy a magánéletben ugyan a felszínen maradó, ugyanakkor szakmailag mégis egy igazi mély barátság. Sose jártunk össze. A szakmai programok adta alkalmakon kívül

sem bográcsoztunk, grilleztünk és nem rúgtunk be együtt, de mégis: valódi és mély szakmai kérdésekben fontos tájékozási, sőt igazodási pont volt számunkra egymás véleménye.

András, nagyon fogsz hiányozni.

Az előző drupán nem voltál ott.

Azzal akkor nem értettem egyet, de értettem okát. De legutóbbi találkozásunkkor – belegondolni is rossz, pont két héttel halálod előtt – ültél nálam az irodában, és hagytad, győzködjelek, miért kellene most ismét kijönnöd a dru-

pára. Te mondtad magadról (is): még az a generáció, aki a szakmai kiállításokat nem tehernek, és nem is csak lehetőségnek, de a szakma ünnepének tekinti. Az egyesület standjánál kezdted a napot a reggeli kávé/unikummal. És a nap végén jöttél megint, lefáradva, de mégis feltöltekve egy újabb, már lazító kávé/unikum dózisért.

Ha onnan fentről lenéztél, remélem láttad – ott volt az unikum, amit csak Vince András emlékére töltöttünk a standon és klubban is!

De nem csak drupából áll a világ és a szakmai közélet. Mindketten hisszük/hittük, hogy a Magyar Grafikának is ebben ott a helye. Sajnos én is részese voltam annak, hogy számodra ez egy kevésbé sikeres szerepet is hozott. A „Gara-korszak” utáni úrben, az önjelölt epigonokat elnézve, én kezdeményeztem a főszerkesztő/felelős szerkesztő munkamegosztást. Az én hibám volt, bocsásd meg, hogy kalitkába ugyan nem zártunk, de repülni mégse hagytunk. Azért szerencsére úgy éreztem, a Printinfo rovatod, ha nem is kárpótol teljesen, de örömet hozott az alkotásban is.

